

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613010374
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7613010374.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovej a JUDr. Ing. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2021, v trestnej veci proti T.i, obžalovaného pre zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1, ods.3 písm. a) Tr.zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.7.2020 sp.zn. 3T/88/2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietla odvolanie obžalovaného T..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.7.2020 sp.zn. 3T/88/2013 bol obžalovaný Róbert Kovalčík uznaný za vinného zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 15. februára 2010 asi o 22.10 hod. nad Novoveskou Hutou, časť Spišská Nová Ves, na štátnej ceste č. II/533 km 40,50, po predchádzajúcej vzájomnej dohode s odsúdeným M. zinscenovali dopravnú nehodu medzi osobným motorovým vozidlom zn. AUDI A4, čiernej farby, evidenčné číslo KK 268 AZ, vodičom ktorého bol T. a nákladným motorovým vozidlom DAF FA, bielej farby, evidenčné číslo SV 913 AN, prevážajúcim náklad keramiky, vodičom ktorého bol M. tak, že poškodili pravú bočnú časť osobného motorového vozidla AUDI i prednú ľavú časť nákladného motorového vozidla DAF FA, ktoré poškodenie malo preukázať stret týchto vozidiel a následne M. spustil nákladné motorové vozidlo aj s nákladom keramiky mimo vozovku po spádnici dole zrazom, kde sa prevrátilo, pričom došlo k poškodeniu vozidla, čím spôsobili škodu pre jeho vlastníka DOPABAL, s.r.o., IČO: 36 508 578 so sídlom na Hámorskej ulici č. 1813 v Snine, vo výške 13.356,- € a zničením porcelánu spôsobili jeho vlastníkovi, t. č. neexistujúcej spoločnosti DYMO, s.r.o, IČO: 36 199 923, so sídlom na Masarykovej ulici č. 16 v Prešove, škodu vo výške 18.948,48 €.

Za to bol obžalovanému T. podľa § 245 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu obžalovanému podmenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 písm. a) Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázal poškodenú spoločnosť DOPABAL, s.r.o., so sídlom Hámorská č. 1813, Snina, IČO: 36 508 578, na civilný proces.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný T., a to proti výroku o vine, výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nedopustil trestného činu, ktorý sa mu napadnutým rozsudkom kladie za vinu,

pretože k takémuto konaniu absentuje naplnenie zákonného znaku skutkovej podstaty trestného činu - subjektívnej stránky a zároveň aj motív z jeho strany cudziu vec poškodiť.

Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vyvodil z nich nesprávne právne závery, navyše sa nesprávne vysporiadal s určením výšky spôsobenej škody a uvedená chyba mala za následok šetrenie skutku ako zločinu, hoci z hľadiska výšky škody ako kvalifikačného znaku mohlo ísť nanajvýš o prečin.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje logické rozpory a je selektívne v tom zmysle, že vytrháva z kontextu negatívne skutočnosti svedčiace v jeho neprospech a obsahuje zavádzajúce sugestívne vyjadrenia.

Ustanovenie § 2 odseku 10 Tr. por. od súdu vyžaduje, aby pred rozhodnutím veci mal spoľahlivo zistený a preukázaný taký skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Napadnuté rozhodnutie však takéto zistenie skutkového stavu neodzrkadľuje, pretože závery o úmysle poškodiť cudziu vec a spôsobiť tak na cudzom majetku značnú škodu, a to navyše po predchádzajúcej vzájomnej dohode s M. o zinscovaní dopravnej nehody medzi osobným motorovým vozidlom zn. AUDI A4, čiernej farby, evidenčné číslo KK 268 AZ, ktorého vodičom bol on a nákladným motorovým vozidlom DAF FA, bielej farby, evidenčné číslo SV 913 AN, ktorého vodičom bol M., absentuje. Okresný súd otázku viny odvodil koreláciami o súvislostiach medzi nepriamymi dôkazmi a nie objektívnym preukázaním priamej príčinnej súvislosti (kauzálnym nexom).

Absencia akéhokoľvek priameho dôkazu preukazujúceho vyššie uvedené skutočnosti preto jednak vyracia závery okresného súdu o zistenom skutku, a zároveň plne korešponduje s jeho obranou, že v danom prípade sa ako účastník dopravnej nehody ocitol v trestnom konaní z dôvodu konfliktu medzi poisťovňou a poškodeným ohľadom uplatneného nároku na poistné plnenie.

Obžalovaný T. v ďalšom uviedol, že logicky nemal a ani nemohol mať motív a záujem na poškodení cudzieho nákladného motorového vozidla a jeho nákladu, pretože nebol jeho vlastníkom, nemal k uvedenému nákladu priamu ani nepriamu väzbu, nepoznal ani osobu poškodeného ani osobu vodiča M., a následkom dopravnej nehody mu dokonca vznikla škoda na vlastnom motorovom vozidle, ktoré si musel na vlastné náklady opraviť. Okrem toho za vinníka dopravnej nehody dopravný policajt prešetrojúci nehodu na mieste označil jeho osobu, z ktorého dôvodu musel zaplatiť blokovú pokutu. Už takéto rozhodnutie správneho orgánu v blokovom konaní na mieste samom sa vysporiadalo s následkami, ktoré svojim predchádzaním na vozovke zaviniel, a to nanajvýš z nebanlivosti.

Pokiaľ by aj pripustil právny záver vyslovený okresným súdom, potom by to, že trestného činu poškodzovania cudzej veci, by sa musel automaticky dopustiť každý účastník dopravnej nehody, resp. jeho trestnoprávna zodpovednosť by bola automaticky založená na negatívnom výsledku šetrenia trestného činu poisťovacieho podvodu.

Treba si ale uvedomiť, že trestný čin poškodzovania cudzej veci v zmysle ustanovenia § 245 Trestného zákona nie je k trestnému činu poisťovacieho podvodu podľa § 223 Trestného zákona vo vzťahu subsidiarity alebo špeciality. Postup súdu, ktorým za naplnenie subjektívnej, stránky trestného činu poškodzovania cudzej veci považoval motív trestného činu poisťovacieho podvodu, ktorý nebol pri objasňovaní podaného trestného oznámenia preukázaný, preto nemožno považovať za správny ani zákonný. Takýto postup preto zakladá chybu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci, kedy súd na zistený skutkový stav aplikoval normu trestného práva nesprávne - spôsobom „keď už nie to, tak aspoň toto...“.

Úplne absurdne v tomto smere vyznievajú závery súdu, že na jednej strane sa nepreukázalo spáchanie trestného činu poisťovacieho podvodu; na strane druhej mali mať účastníci dopravnej nehody úmysel túto zinscovať s cieľom poškodiť majetok poškodeného ako cudziu vec, hoci by neoprávnený prospech mohli priniesť iba osobe samotného poškodeného.

Navyše z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky trestného činu v spolupáchateľstve, by takéto konanie muselo dôvodne predpokladať existenciu nielen vzájomného poznania sa obidvoch vodičov, ale navyše aj osobnú nevráživosť aspoň jedného z nich vo vzťahu k poškodenému, čo by

zakladalo aspoň predpoklad pre vôľu obvinených majetok poškodeného poškodiť. Takto nelogicky totiž vyznieva argumentácia súdu ktorý naplnenie zákonného znaku subjektívnej stránky jedného trestného činu odôvodňuje naplnením subjektívnej stránky iného trestného činu (poisťovacieho podvodu). Z vykonaného dokazovania však žiadna z uvedených skutočností preukázaná nebola.

Subjektívna stránka trestného činu je jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu. Medzi znakmi skutkovej podstaty trestného činu však zaujíma osobitné miesto. Táto jej špecifickosť je daná tým, že obsah znakov subjektívnej stránky trestného činu nie je možné priamo pozorovať. Z toho vyplýva náročnosť dokazovania obsahu znakov subjektívnej stránky trestného činu. Náročné však nie je len dokazovanie subjektívnej stránky trestného činu, ale aj na dokazovanie nadväzujúce vyhodnocovanie v tom zmysle, či boli naplnené zákonom požadované znaky subjektívnej stránky trestného činu. Z uvedeného pramení vyššie riziko a množstvo pochybení orgánov aplikujúcich trestné právo pri dokazovaní a vyhodnocovaní, či potenciálny páchatel naplnil znaky subjektívnej stránky trestného činu v zákonom ustanovenej podobe.

Práve takéhoto pochybenia sa vo svojom rozhodnutí dopustil nielen súd, ale aj ďalšie osoby, ako sú súdni znalci, keď absenciu objektívnych dôkazov o spolupáchatelstve medzi obvinenými v prebiehajúcom trestnom konaní nahradili vlastnými hypotetickými úvahami a závermi.

Už z východiskovej situácie na začiatku konania pred súdom, kedy obžalovaný M. vzal svoj odpor späť a jeho odsúdenie nadobudlo právoplatnosť, zatiaľ čo on na podanom odpore zotrval a pred súdom vyhlásil že je nevinný, sú zrejmé nasledovné základné skutočnosti:

- existovali tu okolnosti alebo dôvody, pre ktoré obžalovaný M. usúdil, že za konanie ktorého sa dňa 15. februára 2010 dopustil, bude niesť následky v podobe trestu uloženého trestným rozkazom,
- konkrétne okolnosti, ktoré obžalovaného M. k vzatiu odporu späť viedli sa však z dôvodu odopretia jeho výpovede na hlavnom pojednávaní nevie vyjadriť, a ich objasnenie jeho vypočutím mu bolo fakticky odopreté, v tomto smere je možné hľadať istú spojitosť aj s odopretím výpovede svedka T., ktorý hol v danom čase jeho zamestnávateľom,
- existujú tu okolnosti, pre ktoré napriek vine obžalovaného M. tvrdí že je nevinný, ktoré sú nezávislé od osoby odsúdeného M., a pre ktoré trest uložený trestným rozkazom odmieta.

Okresný súd však uvedené skutočnosti dôsledne nerozlišoval, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom čo súdu nie je známe, nahrádza tým, ako to mohlo byť, aby to postačovalo na jeho odsúdenie. Tomuto záveru totiž nasvedčuje to, ako súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prehadzuje objektívnu výpovednú hodnotu dôkazov so sugestívnymi hypotézami.

Pokiaľ majú výsledky dokazovania preukazovať, že sa ako obžalovaný mal formou spolupáchatelstva podieľať na inscenácii dopravnej nehody, mali by to v prvom rade z vykonaného dokazovania preukazovať priame dôkazy.

Oboznámením sa s obsahom napadnutého rozhodnutia je zistiteľné, že za priamy dôkaz súd považoval iba jeden dôkaz, a to výpoveď svedka P.. Obsah výpovede tohto svedka, uvádzaný súdom v odôvodnení rozsudku, však nekorešponduje so skutočným obsahom jeho výpovede. Svedok P. v žiadnej zo svojich výpovedí neuviedol, aby v blízkosti nákladného vozidla DAF bolo stálo vozidlo AUDI, tak ako to konštatuje súd. Práve naopak z výpovede tohto svedka zo dňa 01.07.2010 je zistiteľné, že tento svedok vyslovene uvádza, že „ K spresneniu osobného motorového vozidla tmavej farby uvádzam, že som si ho poriadne ani nevšimol, bol to však sedan, nebolo to kombi.“

Na podklade výpovede svedka P. je preto zrejmé, že jeho výpoveď nie je usvedčujúcim priamym dôkazom, ale naopak je dôkazom vyvracajúcim záver súdu, že sa jeho automobil zn. AUDI combi, mal nachádzať na uvedenom mieste ešte pred dopravnou nehodou.

Pokiaľ totiž svedok P. s krátkym odstupom času po nehode vo svojej svedeckej výpovedi prehlásil, že tmavé auto ktoré sa tam nachádzalo nebolo combi ale sedan, nemohol súd toto vyjadrenie považovať za objektívny dôkaz o tom, že sa tam nachádzal on, teda obžalovaný T..

Absenciou priamych dôkazov môže v zmysle ustálenej súdnej praxe súd uvedenú skutočnosť preukázať, ak by existoval ucelený reťazec nepriamych dôkazov, tieto však musí hodnotiť podľa ich objektívnej výpovednej hodnoty a nie cieľu, ktorý si samotným dokazovaním súd vytýčil.

V uvedenom duchu preto neobstoja závery súdu, ktorý sa odvoláva aj na také dôkazy, ktoré sú vo vzťahu k jeho osobe bez výpovednej hodnoty ako sú :

a/ stopa pneumatiky nájdená na mieste činu (strana 13 odôvodnenia), ktorý predmetný dôkaz sa týka vyslovene nákladného vozidla DAF a s ním nemá žiadnu spojitosť,
b/ zvolenie dlhšej cesty z Košíc do Kežmarku, ani túto skutočnosť nemožno objektívne vyhodnotiť ako usvedčujúci dôkaz, pretože zo samotnej skutočnosti, že by sa iná osoba (napr. sudca) v tomto prípade rozhodovala podľa iného kritéria, napr. vzdialenosti, a nie je ním preukázaný tvrdený záver súdu, že zvolil uvedenú cestu práve kvôli úmyslu poškodiť vozidlo DAF a aj svoje vlastné vozidlo,
c/ vlastné vyšetrovanie nahlásenej udalosti poisťovňou Allianz , ani túto skutočnosť nemožno objektívne vyhodnotiť, ako usvedčujúci dôkaz o spolupráci medzi ním a už odsúdeným M., pretože rovnaké závery by poisťovní vyšli aj v prípade individuálneho spáchania skutku M..

Poukazujúc na vyššie uvedené, preto súdu ako relevantný dôkaz, ostal už iba posledný nepriamy dôkaz a tým je znalecký posudok Ing. Saba č. 4/2020. Pokiaľ má byť predmetný znalecký posudok dôkazom preukazujúcim jeho spoluúčasti na zinscenovaní dopravnej nehody, tak takéto následky z jeho záverov namieta.

Okrem už spomínanej zásadnej absencie akéhokoľvek priameho dôkazu o jeho spoluúčasti na zinscenovaní dopravnej nehody, v prvom rade poukázal na skutočnosť, že na zistenie pohybu vozidla AUDI nemali znalci k dispozícii žiadne údaje o zameraných polohách vozidiel (pozri napr. stranu 5 posudku) a všetky ich výpočty vychádzali iba z akéhosi „odhadu“ ich počiatočných polôh a priebehu zrážky. Už táto skutočnosť sama o sebe skresľuje vierohodnosť záverov znaleckého dokazovania.

Druhou chybou je, že hoci všetci znalci potvrdzujú, že poškodenie vozidla AUDI vzniklo kontaktom s vozidlo DAF, následne bez objektívnych dôkazov síce technicky nevyklučujú, že ku kontaktu vozidiel mohlo v priebehu nehodového deja dôjsť aj viackrát , keď sa vozidlo pri zrážke v pohybe poodrazí a potom dôjde k ďalšiemu miernejšiemu nárazu zo zotrvačnosti, ale na druhej strane stoicky tvrdia, že k zrážke došlo inde, pričom neuvádzajú kde, ani neoznačujú stopy z iného miesta, kde by k inscenácii malo dôjsť. Predmetným lapsusom preto vytvárajú iluzórny záver o neprijateľnosti priebehu nehody, tak mako jej priebeh neustále popisoval a popisuje.

Tretou chybou je, že hoci znalec tvrdí, že sa jednotlivo zaoberal každou výpoveďou obvinených, tak jeho závery svedčia o opaku. Táto skutočnosť potvrdzuje to, že technickú neprijateľnosť jeho výpovede znalec odôvodňuje nemožnosťou jazdy a zatáčania vodiča M., hoci táto nemá s vnímaním nehody z jeho pohľadu súvis.

Preto ho nezaujímalo ako sa nákladné vozidlo DAF správalo do času, kým svoje vozidlo po kolízii zastavil. V tomto smere je preto irelevantné, či odsúdený vodič M. znížil rýchlosť až na úroveň 5km/hod, alebo vozidlo riadil šmykom do priekopy, ako ani to, či si na uvedenom úseku pred jeho príchodom niečo nacvičoval so spätným chodom vozidla, o čom zanechal stopy. Priebeh nehodového deja vnímal tak, ako ho vo svojej výpovedi popísal. Túto skutočnosť z technického hľadiska napokon nevyklučil ani predchádzajúci znalec Ing. Onderuš.

Napokon ako to z ďalších dôkazov vyplýva, k dopravnej nehode došlo vo večerných hodinách za nepriaznivého počasia, čo bolo zrejme dôvodom, prečo podrobný spôsob skončenia nákladného vozidla DAF v priekope ušiel jeho pozornosti.

Pokiaľ teda súd konštatuje, že od počiatku sám tvrdil, že zrážka vozidiel bola v príčinnej súvislosti s následným vyvrátením nákladného vozidla do priekopy. tak v uvedenom smere je pravdou iba to, že tak situáciu v danom čase na ceste vnímal, ale nie je pravdou, že by uvedená výpoveď mala byť dôkazom o jeho spolupáchateľstve na trestnom čine. Navyše konanie M. neušlo jeho iba pozornosti, ale aj dopravného policajta Grečka, ktorý ako odborne spôsobilá osoba sa dostavil na miesto nehody a po výsluchu oboch účastníkov uložil mu na mieste pokutu a vec neodstúpil na správne konanie, či dôkladnejšie prešetrenie.

Preto je zarážajúce, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevzhladal skutočnosti svedčiace v jeho prospech, ale naopak dokonca vzhladal preukázanie úmyslu jeho v ohlásení poisťnej udalosti, ktorou si len chránil vlastný majetok pred následkami uplatnenia náhrady škody.

Z vyššie uvedených dôvodov preto vyjadril nesúhlas s rozhodnutím okresného súdu, nakoľko je zjavne nelogické, pokiaľ sa znalci z odboru dopravy výlučne zaoberali iba analýzou jeho jazdy a na druhej strane iba analýzou jazdy teraz už odsúdeného M., pokiaľ bolo dokázané hoci aj nepatrné poškodenie oboch motorových vozidiel, čo dokumentuje ich vzájomnú zrážku tesne pred vyvrátením vozidla DAF do priekopy a neskúmali vzájomnú súvislosť tejto zrážky s vyvrátením vozidla do priekopy, pretože práve uvedené okolnosti sú relevantné pre vyvrátenie vznášajúcich obvinení.

Z uvedeného je preto zrejmé, a sám súd to v odôvodnení napadnutého rozhodnutia niekoľkokrát priznáva, že znalci z odboru dopravy vo vzťahu k jeho osobe nepristupovali oddelene od odsúdeného M., ale každý zo znalcov sa totiž zameril nato, čo bolo vopred z odsúdenia M. zrejmé a tak nepristupovali objektívne k skutočnosti, na základe ktorej on bol náhodným účastníkom dopravnej nehody.

Principiálna chyba, znaleckého posudku č. 4/2020 spočíva v tom, že znalec Ing. Sabo vo svojom posudku týkajúcom sa priebehu nehodového deja výpovede obžalovaných nerozlišoval, ale z oboch výpovedí ustálil jeden skutkový priebeh deja, t.j. svoj sugestívny priebeh nehodového deja.

Laicky povedané v prípade vyhotovenia objektívneho znaleckého posudku, by sa znalec pri položených otázkach zaoberal samostatne jeho výpoveďou, kedy by sa posudzoval technicky prijateľný priebeh nehodového deja z hľadiska jeho opisu nehody, a následne by samostatne vyhodnotil konanie teraz už odsúdeného M..

Tým, že znalec skĺbil vnímanie nehodového deja do jedného celku, tak si vlastne vytvoril vlastnú verziu priebehu dopravnej nehody, ktorá okrem toho, že nie je objektívna vychádza z vopred nastaveného nesprávneho záveru.

Obhajoba sa uvedené rozpory pokúšala odstrániť návrhom na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Tento návrh mu však zo strany konajúceho súdu bol odopretý.

Najdôležitejšie však je, že takýto záver znaleckého posudku nie je spôsobilý nepriamo preukázať spolupáchateľstvo medzi ním a odsúdeným M..

Na podklade vyššie uvedeného preto má zato, že sa skutku, ktorý je mu podanou obžalobou kladený za vinu nedopustil. V rámci kontradiktórnosti trestného konania je povinnosťou obžaloby dôkazne preukázať skutkové tvrdenia, ktoré sa obvinenému kladú za vinu, a to v takej miere, ktorá by o jeho spáchaní nevzbudzovala dôvodné pochybnosti.

Vykonaním navrhnutých dôkazov obžaloba toto bremeno skutkových tvrdení neunesla, a to z nasledovných dôvodov, žiadnym z vykonaných dôkazov nepreukázala obligatórnu subjektívnu stránku skutku kladeného mu za vinu, ktorou je úmysel poškodiť cudziu vec a ani fakultatívneho znaku, ktorým by bol motív poškodiť nákladné vozidlo DAF a náklad v ňom pretože, tento je naopak vyvrátený privolaním policajnej hliadky, zaplatením blokovvej pokuty, v tejto súvislosti sa nastoľuje otázka aplikácie trestnoprávnej zásady ne bis in idem, ktorou sa v zmysle európskej judikatúry považuje aj na správne trestanie, kedy za uvedený skutok už bol postihnutý blokovým konaním, ktoré nadobudlo právoplatnosť, spôsobením škody na vlastnom majetku, ktorého opravu si musel hrať sám, uznaním viny, poskytnutím osobných údajov a hrozbou odobratia vodičského preukazu za spôsobenie dopravnej nehody, a to za situácie, keď mal auto pojazdné a z miesta nehody mohol dokonca odísť.

Dokonca aj namietaný znalecký posudok č. 11/2011 vo svojich záveroch je v jeho prospech, nakoľko potvrdil z technického hľadiska možnosť škodovej udalosti, resp. nehodového deja tak, ako ju popísal vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, potvrdil vzájomný kontakt vozidiel a potvrdil aj tú skutočnosť, že náraz tohto vozidla nemohol energeticky spôsobiť významnú zmenu smeru jazdy a zároveň, že technicky nie je možné vylúčiť, že ním vedené osobné motorové vozidlo pri nejakom šmyku alebo manévri mohlo naraziť tohto nákladného vozidla, vzhľadom na stav v akom sa v danom čase vozovka nachádzala.

Uvedené logické rozpory preto priamo preukazujú selektívnosť prístupu súdu vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia a zakladajú jeho chybu v sugestivite hodnotenia dôkazov v rozpore s objektívnou výpovednou hodnotou.

Pre náležité zistenie skutkového stavu zotrúva aj na námietke týkajúcej sa nesprávneho výpočtu výšky škody, ktoré malo už len samo o sebe za následok nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku kladeného obidvom obžalovaným za vinu, hoci táto má vzhľadom k predošlým tvrdeniam len ozrejmujúci charakter.

Dôvod, pre ktorý súd posudzoval skutok v zmysle ustanovenia § 245 ods. 3 Trestného zákona bol kvalifikačný znak spôsobenia značnej škody, ktorej výšku vyčísl'oval súčtom poškodenia vozidla pre jeho vlastníka DOPABAL, s.r.o. vo výške 13.356,- € a zničením porcelánu neexistujúcej spoločnosti DYMO, s.r.o. vo výške 18.948,48 €.

Z hľadiska určenia výšky škody spôsobenej na tovare, zničením porcelánu neexistujúcej spoločnosti DYMO, s.r.o. vo výške 18.948,48 € považoval súd túto výšku za preukázanú na základe znaleckého posudku Mgr. Margaréty Horváthovej, ktorá všeobecnú cenu keramiky stanovila tak, že všeobecná hodnota plytkého taniera je 2 eurá, hlbokého taniera 2 eurá a dezertného taniera 1,8 eura. V bode dva záverečných ustanovení znaleckého posudku Mgr. Margaréta Horváthová ako ďalšie zistenia a skutočnosti uviedla, že predmetné taniere sú trvalou ponukou na internetových stránkach viacerých štátov Európskej únie, pričom podrobné zistenia nepoukázali na predaj z českých porcelánok. Znalčka zdôraznila, že pri väčšom nákupe, napr. 20 000 kusov bola určená cena predajcom na 90 centov za set, t.j. tri kusy - plytký, hlboký a dezertný tanier, hoci v rámci vykonaného dokazovania k obstaraniu predmetného tovaru bolo v trestnom spise preukázané, že poškodená spoločnosť DYMO, s.r.o. tieto taniere nekupovala ako kusy, ale ako sety, o čom svedčí faktúra - daňový doklad vyhotovený spoločnosťou WORKING TRADE SERVICES s.r.o. Roháčova 188/37, Praha 3 -Česká republika.

Aplikovaním zdôrazňujúceho záveru znalkyne Mgr. Margaréta Horváthovej na zistený skutkový stav je zrejmé, že poškodený nakupoval tento tovar vo väčšom. Pri objektívnej predajnej cene 90 centov za set, by s poukazom na zistenia vyšetrovateľa nachádzajúce sa v spise o poškodených hlbokých tanieroch v počte 2 864 kusov, týchto malo byť poškodených najviac, by celková výška škody, ktoré tieto hlboké taniere tvorili predstavovala sumu $2\ 864 \times 0,90 = 2\ 577,60$ eur a nie 18 948,48 eur, ako ju určil súd.

V napadnutom rozhodnutí okresný súd uviedol, že nemal dôvod ustáliť cenu prevázaného porcelánu podľa obhajoby, keďže bola objektivizovaná všeobecnou hodnotou porcelánu stanovenej znalčkou, ktorá zohľadnila aj internetové ponuky v danom období, najmä k cenovým reláciám a ich komparácie so zaisteným materiálom a tento výpočet bol v súlade s ustanovením § 126 ods. 1, 3 Tr. zákona. Vyčíslená škoda bola pritom výrazne nižšia na rozdiel od sumy, ktorú dokladoval majiteľ firmy DYMO s. r. o. T. ako nadobúdaciú cenu tovaru“

Z pohľadu jeho obhajoby takáto argumentácia súdu neobstojí z dôvodov, že v prvom rade ide o porušenie zásady in dubio pro reo, kedy znalčka Mgr. Margaréta Horváthová neuvádzala predmetné informácie do posudku zbytočne, ale práve za účelom zohľadňovania vplyvu rozsahu ceny nákupu tovaru. Zistená kúpa 15 000 tanierov je preto bližšie k väčšiemu množstvu ako k pár kusom, a mala by byť zohľadnená. V druhom rade je nelogické, aby súd zohľadňoval vyčíslenie škody T. keď v celej veci vzhliada poisťovací podvod. Takéto zohľadňovanie totiž obsahuje dvojaký meter na posudzovanie tej istej hodnoty.

Nerešpektujúc všetky závery znaleckého posudku č. 04/2011 znalkyne Mgr. Margaréty Horváthovej, súdnej znalkyne z odboru starožitností, umelecké diela tak súd v rozpore so zisteným skutkovým stavom a vykonaným dokazovaním nesprávne stanovil výšku škody na tovare na hodnotu, ktorá naplňa znak škody značnej, hoci v skutočnosti naplňa nanajvyš znak škody veľkej.

Okrem tejto zjavnej chyby, ktorej následkom bola nesprávna právna kvalifikácia, naďalej zotrúva na svojich argumentoch vznesených v priebehu konania a to, že z úradného záznamu kpt. Bušovského z 19.2.2010 vyplýva, že objem tovaru nebol riadnym spôsobom zistený, spočítaný ani zabezpečený. Túto skutočnosť potvrdzuje aj úradný záznam z 22. februára 2010 npor. Grečku, ktorý poukazuje aj na to, že tovar bol po nehode svojvoľne ponechaný bez dozoru.

Z uvedených skutočností vyplýva, že kvalifikačný prvok skutkovej podstaty tohto trestného činu nebol zo strany obžaloby preukázaný, a preto toto podozrenie zo spáchania uvedeného skutku malo byť vedené ako konanie o prečine.

Z uvedeného hľadiska preto v konaní nebol vyprodukovaný žiaden priamy ani nepriamy dôkaz, ktorý by objektívne popieral alebo vyvracal jeho tvrdenia, že sa do kontaktu s vozidlom vedeným M. dostal v dôsledku kolízie na vozovke spôsobenej pri jeho predchádzaní.

Práve naopak, právne úvahy súdu v napadnutom rozhodnutí majú skôr atribúty procesu, kedy najprv v prípravnom konaní orgány činné v trestnom konaní a následne aj v konaní pred súdom samotný konajúci súd zo správania sa odsúdeného M. automaticky vyvodzuje záver, že tomuto predchádzala nejaká dohoda a bez dôkazov vyvodzuje z jeho správania sa, že sa jedná o akúsi inscenáciu v kooperácii s jeho osobou, a to pri vopred zaumienenom stíhaní a odsúdení jeho osoby. Uvedené realizujú formou subjektívneho výkladu vykonaných dôkazných prostriedkov, na základe ktorého ohýbajú skutkový stav tak, aby korešpondoval vybranému a obžalobou určenému ustanoveniu trestnoprávnej normy.

Na základe vyššie uvedených skutočností, preto navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 321 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie, resp. aby eventuálne postupom podľa § 317 ods.1 a 2 v nadväznosti na § 322 ods.3 Tr. por. rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného T. nie je dôvodné.

Odvolací súd považuje za nutné úvodom svojho rozhodnutia poukázať aj na samotnú skutočnosť, že okresným súdom po prijatí obžaloby bol dňa 27. júna 2013 vo veci vydaný trestný rozkaz sp. zn. 3T 88/2013, ktorým boli obžalovaný M. a obžalovaný T. uznaní za vinných zo zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1, ods.3 písm. a) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktorý ohľadne obžalovaného M. nadobudol právoplatnosť dňa 4. novembra 2016.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, a to v rozsahu podaného odvolania obžalovaným T., odvolací súd považuje v prvom rade za nutné zdôrazniť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal kontradiktórnym spôsobom konania dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. Napokon ani samotný odvolateľ - obžalovaný T. podaným odvolaním nenamieta rozsah vykonaných dôkazov pred okresným súdom, namieta ale ich kvalitu a predovšetkým výpovednú hodnotu a spôsob hodnotenia dôkaznej situácie okresným súdom, čo podľa ním uvádzaných argumentov v odvolaní, okresný súd urobil v jeho neprospech s vopred určeným cieľom uznať ho za vinného zo spáchania žalovaného skutku.

Za chybu konania nie je možné považovať ani nevykonanie ďalšieho v podstate tretieho znaleckého dokazovania znalcom z odboru dopravy, tak ako sa toho domáhal obžalovaný T. pred okresným súdom, a to z dôvodu, že vo veci boli vykonané dva znalecké posudky znalcami z odboru dopravy a napokon pri kontradiktórnom trestnom konaní nič nebránilo takýto dôkaz súdu predložiť samotným obžalovaným.

Obžalovaný T. podaným odvolaním sa domáha, aby okresný súd po zrušení napadnutého rozsudku výsledky vykonaného dokazovanie vyhodnotil v jeho prospech a spod skutku obžaloby ho oslobodil, resp. aby tak už urobil odvolací súd.

Odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť a zároveň poukázať na ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. o hodnotení dôkazov, pričom po podaní obžaloby jedine súd je oprávnený výsledky vykonaného dokazovania hodnotiť jednotlivito, ako aj v ich súhrne, a to podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolnosti prípadu, nezávisle od toho, kto tieto dôkazy obstaral. Rozhodujúcim kritériom je, aby dôkazy pred súdom boli vykonané zákonným spôsobom, čo v teraz posudzovanej trestnej veci nepochybne splnené bolo a okresný súd pri svojom rozhodovaní v súlade s ustanovením § 2 ods. 19 Tr. por. a § 278 ods. 1,2,3 Tr. por. vo veci rozhodol rozsudkom.

Okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, resp. ktoré skutočnosti neboli bez akýchkoľvek pochybností preukázané, o ktoré dôkazy svoje rozhodnutie opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Obžalovaný T. v prvom rade vytýka okresnému súdu, že subjektívnu stránku jeho konania založil nie na výsledkoch vykonaného dokazovania, ale túto iluzórnym spôsobom založil spôsobom, uznať ho za vinného za každú cenu a automaticky vyvodil záver, že existovala nejaká dohoda medzi ním a už odsúdeným M. a bez dôkazov vyvodil z jeho správania sa, že sa jedná o akúsi inscenáciu dopravnej nehody v kooperácii s jeho osobou, a to pri vopred zaumienenom stíhaní a odsúdení jeho osoby. Okresný súd formou subjektívneho výkladu vykonaných dôkazných prostriedkov, ohýbal skutkový stav tak, aby korešpondoval vybranému a obžalobou určenému ustanoveniu trestnoprávnej normy.

S touto argumentáciou obžalovaného T. o uznaní jeho osoby za vinného bez jednoznačných dôkazov sa nestotožnil ani odvolací súd. Odvolací súd už okrem uvedeného v odôvodnení rozsudku okresného súdu, považuje za nutné poukázať, že z výsledkov vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa na mieste činu nachádzal, hoci podľa jeho verzie medzi ním vedeným osobným motorovým vozidlom a nákladným motorovým vozidlom počas predchádzania nákladného motorového vozidla došlo ku kontaktu. O tom svedčí aj určenie jeho osoby ako vodiča, ktorý zavinil predmetnú dopravnú nehodu s jej následkom.

Pokiaľ sa ale jedná o verziu obžalovaného T., ako malo dôjsť ku stretnutiu motorových vozidiel, odvolací súd poukazuje nielen na výpoveď svedka posypového motorového vozidla P., ktorý v prípravnom konaní v postavení svedka jednoznačne uvádzal, že v blízkosti nákladného motorového vozidla stálo ešte iné, a to osobné motorové vozidlo tmavej farby, toto si ale bližšie nevyšimol, ide o výpovede zo dňa 1.7.2010 a 25.4.2012., teda ani z jednej výpovede nevyplýva, aby tento svedok tvrdil, že osobné motorové vozidlo bolo typu sedan, ako to uvádza na svoju obhajobu obžalovaný T.. Svedok P. ovnako aj pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 1.3.2017 osobné motorové vozidlo bližšie nešpecifikoval, uvádzal len, že bolo čiernej farby. Z vykonaných dôkazov pred súdom teda vôbec nie je zistiteľné, aby tento svedok bol vypovedal, že videl na mieste dopravnej nehody osobný automobil zn. AUDI combi.

O fingovaní dopravnej nehody medzi osobným motorovým vozidlom zn. AUDI, ktoré viedol obžalovaný T. a nákladným motorovým vozidlom DAF, vedeným M., práve na podklade znaleckých posudkov znalcov z odboru dopravy nemal žiadne pochybnosti ani odvolací súd, preto v tomto rozsahu poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu v tejto časti osvojuje.

Rovnako neobstojí ani argument obžalovaného T., že za dopravný priestupok, a to za zavinenie dopravnej nehody už bol v priestupkovom konaní potrestaný, a preto nemôže byť za toto konanie ešte raz potrestaný súdom, nakoľko tomu bráni prekážka právoplatne skončenej veci.

V zmysle zásady „ne bis in idem“ nikto teda žiadna osoba nemôže byť opätovne trestne stíhaná za ten istý skutok, ktorá zásada je obsiahnutá v niektorých ustanoveniach medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, predovšetkým v článku 14 ods.7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a článku 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vo vzťahu k uvedenej problematike krajský súd poukazuje na vyššie uvedenú Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/52/ES z 18. júna 2009 a predovšetkým na rozsudok Veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci A. a B. v Nórsko - sťažnosť číslo 29758/11 a 24130/11 zo dňa 15.11.2016, ktoré rozhodnutie je označené za prelomové ohľadne výkladu zásady ne bis in idem a ktoré prináša určitú zmenu v doterajšej rozhodovacej činnosti súdu.

Podľa názoru krajského súdu uvedené rozhodnutie už aj na vyššie spomínanú „Smernicu“ znamená možnosť uložiť za správny delikt a trestný čin dva tresty za to isté konanie, ktorého sa dopustil ten istý subjekt, navyše ak správne konanie a trestné konanie prebiehajú v dostatočnej materiálnej a časovej súvislosti.

Ohľadne otázky viny neobstojí ani argument obžalovaného T., že opravu súvisiacu s poškodením svojho motorového vozidla znášal zo svojho a preto nemohol mať a ani nemal dôvod zúčastniť sa

na zinscenovaní dopravnej nehody, pri ktorej došlo ku škode na nákladnom motorovom vozidle a na prevážanom tovare, nakoľko poškodené subjekty nepoznal a predtým nepoznal ani vodiča nákladného motorového vozidla M..

Aj keď výsledkami vykonaného dokazovania nebolo priamo preukázané, aby na strane obžalovaného T. bol zistený záujem zinscenovať dopravnú nehodu, ale na podklade zákonným spôsobom vykonaných dôkazov, bolo možné urobiť jednoznačný záver o tejto vzájomnej dohode, tak ako sa to uvádza vo výroku napadnutého rozsudku. Pre tento záver práve svedčili závery znaleckých posudkov znalcov z odboru dopravy, ako aj svedecká výpoveď svedka P. a výpovede policajnej hliadky, ktorá realizovala objasňovanie dopravnej nehody, ale predovšetkým stopa na krajnici v snehu po nákladnom motorovom vozidle, na podklade ktorej bolo možné urobiť nepochybný záver, že nákladné motorové vozidlo zn. DAF vedené vodičom M. mimo vozovku sa nedostalo po vzájomnej kolízii s osobným motorovým vozidlom zn. AUDI, ktoré viedol obžalovaný T..

Výška spôsobenej škody na nákladnom motorovom vozidle zn. DAF, ako aj na prepravovanom tovare bola napriek argumentom odvolateľa obžalovaného T. rovnako riadne zadokumentovaná a znaleckým dokazovaním vyčíslená. V tomto smere opätovne odvolací súd poukazuje na dôvody uvádzané v napadnutom rozsudku, navyše pri zisťovaní výšky spôsobenej škody boli zohľadňované všetky skutočnosti tak, aby táto nebola určená v neprospech obžalovaných.

Nepochybil preto okresný súd, keď konanie obžalovaného T. právne kvalifikoval ako zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1, ods.3 písm. a) Tr.zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Odvolací súd záverom považuje za nutné uviesť, že v prípade ak by orgány činné v prípravnom konaní boli venovali predmetnej dopravnej nehode náležitú pozornosť, nie je vylúčené, že žalované konanie mohlo byť skutočne právne posúdené ako trestný čin poisťovacieho podvodu, s omnoho prísnejšou trestnou sadzbou za takúto protiprávne konanie.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho v rozsahu podaného odvolania obžalovaným T. odvolací súd sa v žiadnom prípade nemohol stotožniť s názorom odvolateľa o akomsi subjektívnom výklade vykonaných dôkazov, na základe ktorého došlo k ohýbaniu skutkového stavu veci tak, aby korešpondoval vybranému a obžalobou určenému ustanoveniu trestnoprávnej normy.

Okresný súd nepochybil ani vo výroku o uloženom treste a vo výroku o náhrade škody, preto odvolanie obžalovaného T. odvolací súd ako nedôvodné zamietol. Odvolací súd ďalej poukazuje, že pri dvoj inštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia okresného súdu, táto skutočnosť dáva odvolaciemu súdu možnosť v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.